

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1682

21. Dies Martii. Plerumque nobilitas carnis, parit ignobilitatem mentis. D.
Hieronym. in Epis.

Nutzungsbedingungen

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55659](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55659)

Martius.

Tessera.

213

ad pallorem, post exhaustas omnes & animi & corporis vires, usque ad cruorem, nihil supererit ex tanti gloria nominis, nisi urna pulveris. Omnia Deus immortalis cum hominibus mortalibus communicavit præter immortalitatem, ideoque trito epitheto, Deos immortalis dicitur, quia nunquam moritur, nos veri mortales, quia nullo non die, ne dicam hora morimur. Illi igitur cum viderent sibi perpetuitatem à Deo denegatam, eam sibi vel sumptuosis ædibus vel militaribus stratagematis, vel bellicis adoribus vel heroicis facinoribus, post mortem nancisci satagunt: sed frustra, mortalium mortalis est fama. Plus ergò labores, ut sit tibi bona vita, quàm magna fama: etenim:

Fuma repleta malis, velocibus evolat alis.

21. DIES MARTII.

Plerumque nobilitas carnis, parit ignobilitatem mentis. *D. Hieronym. in Epif.*

Nec nobilitas.

Christiana Philosophia non fumosis atriorum imaginibus, non ornatu familiæ, non copia bonorum fluentium,

non gentilitio lemmate, non a vita gloria nobilitatem metitur. Asevitia sunt bona. Removenda sunt penitus illa externa, quæ circumstant, ut qualis, quisque sit verè videamus seponendæ opes, sericæ paragaude, gemmæ annuli, ædes tharmore atque auro collucentes, parasiti famulorum greges, aliaque inanissima, velut in theatro pompa, nudum, & congestis ac

O 3

stis ac

stis ac emendicatis à fortuna bonis spoliatum oportet inspicere, ut constet quam quisque sit nobilis, & quibus facinoribus, ut coloribus, primogenitum suum lutum ornavit, satiùs est per te alii, quàm tu per alios noscaris, tibi que erit gloriosius, ut in te glorientur parentes, quàm tu in parentibus. Avorum promerita, Nepotum sunt dedecora, si ab illis degenerent. Vera nobilitas est, clarum esse virtutibus, non parentibus, quæ honestat mentem non sanguinem: sanguis donum est parentum, animus Dei: nihil illius genitor generat. Pudeat igitur eâ solâ nobilitate inaniter gloriari, quæ constat donis humanis, non divinis, quæ tantum est carnis non mentis, Caro, sanguis, patrimonia, opes, tituli sunt bracteata bona, & communia etiam malis. Animus, Virtus, Gratia, Dei sunt bona, & singularia duntaxat bonis.

II. Christianus gloriatur de spiritu, nec majoris faciat generationem humanam, quàm regenerationem Divinam; sciat se ex Deo natum, præferat originem carnis, nativitatem sui spiritus. Cùm nihil sit in claritate generis adeò eximium, ac quædam probitatis necessitas, ne ab antiquorum degeneret virtute. Id subit periculum nobilis sanguis, ne ignobilem faciat mentem, dum virtutes majorum jactans, suas negligat. Casus est nasci nobilem: fieri, virtus lucere alieno lumine fortunæ est, proprio Gratia, quæ nobilitatis est matrix. Qui ex claro genere natus, nihil undè mereatur sic fuisse natum, præclarum gessit, alienam, videlicet avitam gloriam usurpet, qui tamen ex claris ipse clarescit, communem servat, sic, qui ex non claris, clarus evasit, propriam gloriam habet, undè nihil in nobilitate est clariùs, quàm causa.

Ex quo nobilitas procedit, nobilior est quam alter ad quem accedit. Nobilitatem transmittere, sanguinis est, dare virtutis, sunt à quibus nobilitas oritur, sunt ad quos transmittitur, sunt in quibus mergitur, nulli hisce nobiliores quam primi auctores: hi enim non fuere è nobilibus, se tamen solo fuere nobiles.

III. In illo perit omne decus generis, cui omnis laus est in sola origine. In illius enim gloriam, alii vixerunt. Infamat impios majorum fama. Est enim nostrum probrum, quod & hominem facit hominibus opprobrium, esse illustrem natalibus, & destitutum virtutibus. Nobilium gloria perexigua est solo beneficio naturæ, nisi commendetur ornamento gratiæ: sicut cœnosum rivum non commendat lymphidus perspicui fontis latex; sic nec clarissimus sanguis deductus in obscœnum animum cum fœdant mores, decus Gentilium. Hoc generosi animi summum est honestamentum, non indignum esse majoribus, nec tam gloriari illustres habuisse avos, quam curare, ne obscurus ipse fit nepos, ut nascendi splendorem suâ vitâ atq; morte exæquet, & nobilitas mortis, respondeat nobilitati ortus. Præsignis character est nobili stirpe nasci, dum tamen gloriâ nascendi nutriat decor vivendi, & velut reciprocante fluctu recurat in progenitores, ne tantum ab iis recipiatur, sed iisdem reddatur. Quapropter si quis sapiat ad excolendum virtutibus animum totus incumbet, quibus si nobilis fuerit; censebitur genere non indignus, sin minus, ipse genus orabit suum, Themistoclem imitatus, cui cum probro objiceretur quod novus esset: At ego, inquit,

à me ipsum genus auspicabor, ac meum quidem genus à me incipiet, tuum verò in te desinet. Hanc igitur nobilitatem affecta, quæ originem trahit à probis moribus, non à majoribus. Sic non videtur Poëta cecinisse furdo, dum ita cecinit merro.
Nobilitas morum magis ornat, quam genitorum.

22. DIES MARTII.

Pulchritudo est ignis, qui tangentes urit, distantes inflamat. *Xenophon.*

Nec pul- I.
chritudo.

UT bonum inter omnia naturæ bona, & dona maximè contemptibile, ut par est, contempnas, juvabit audire de ea

Catorum virorum effata. Pulchritudinem pulcherrimè dixit Theophrastus, esse *diffimulatam fraudem, sive fraudulentum silentiū*: Theocritus, *pulchrū damnum, eburneum detrimentum*: Socrates, *modici temporis tyrannidem*: Nazianzenus, *temporis, & morbiditubrium*. S. Hieronym. *oblivionem rationis*: S. Bernardus, *coloratam carnis putredinem*. Nonne hæc pulchra de pulchritudine lineamenta? sæpè ubi major est corporis decor, minor est animæ splendor. Non rarò sub crystallina glacie latet olidum cœnum: in muro polito subnascitur squamosus serpens interiora eburneidentis, molesta terebat scabies: quo pretiosior pannus, eo majorem edit tinea stragem: quo feracior arbor, eò magis à verme infestatur: hoc est sub cute candida, sæpè latet anima sordida. Fluxo aliquo hujus mundi intumescere bono, est vanitas vanitatum:
 corpo-